

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Ιππόλυτος»

Μια θεατρική παράσταση κρίνεται από την ποιότητα του κάθε συνθετικού της μέρους και από την ευανάγνωστη κυρίαρχη σκηνοθετική ιδέα. Οι επιλογές των συνεργατών από τον σκηνοθέτη του «Ιππόλυτου» του ΘΟΚ Νεοκλή Νεοκλέους φανέρωναν τη σημασία που έδωσε στα επιμέρους συνθετικά, ωσάν να πίστευε ότι η δουλειά του κάθε συνδημιουργού θα «βαθμολογείται» από το κοινό χώρια και οι «βαθμοί» θα συνυπολογίζονται. Ο Φώτης Νικολάου και στις δικές του παραστάσεις έδειξε ότι μπορεί να γεμίσει τον σκηνικό χρόνο και χώρο μόνος του, δημιουργώντας την κινησιολογική φόρμουλα και καθορίζοντας τον ρυθμό μέσω της επαναληπτικής της αναπαραγωγής. Για τον

«Ιππόλυτο» εφηύρε το παιχνίδι με τα ξύλα του ανδρικού χορού και επανέφερε τις εκφραστικές πτώσεις από τις προηγούμενες του δουλειές, υπολογίζοντας στην πλαστική ικανότητα του συνόλου των ηθοποιών. Ο Χάρης Καυκαρίδης και η Μελίτα Κούτα, ως σκηνοθετικά σκεπτόμενοι σκηνογράφοι, πρότειναν την επικλινή σκηνική κατασκευή που συμβόλιζε την άκρη του γκρεμού της μοίρας, με το ξύλινο έδαφος να ανταποκρίνεται ηχητικά στα ξύλα του χορού, με την καταστροφή του οίκου του Θησέα να βρίσκει την οπτική της έκφραση στη διάλυση του σκηνικού. Ενδυματολογικά υπογράμμισαν τον διαχωρισμό του ανδρικού και γυναικείου κόσμου χωρίς χρονικές διευκρινίσεις. Ο Νεοκλής Νεοφυτίδης ενέταξε στα κάπως αφηγηματικά από μουσικής άποψης χορικά τα εθνικά μοτίβα με τα στοιχεία του θρήνου. Ο καθένας από το υποκριτικό σύνολο είχε πρόσφατα αποδείξει την επαγγελματική του ποιότητα στις σκηνές του ΘΟΚ. Όμως ο σκηνοθέτης αρχαίου δράματος δεν μπορεί απλά να συντονίζει τους συνεργάτες του. Η κυρίαρχη σκηνοθετική ιδέα που θα έπρεπε να δημιουργήσει στιλιστική ενότητα, να δώσει ψυχολογική ερμηνεία των κορυφαίων χαρακτήρων, να δηλώσει άποψη απέναντι στην ευριπίδεια ερώτηση για την εξάρτηση των ανθρώπων από τη θεϊκή βούληση και από τα παιχνίδια της μοίρας και για την προσωπική ευθύνη των πράξεών τους, απουσίαζε. Η στιλιστική διαφορετικότητα μεταξύ των μορφών παρέμεινε ατεκμηρίωτη, μερικές μετατοπίστηκαν υφολογικά (Ιππόλυτος του Π. Αγαθοκλέους, Αφροδίτη της Κ. Παπαδοπούλου) από το «γενικώς τραγικό» ύφος της Φαίδρας της Ν. Χαραλάμπους και του Θησέα του Γ. Κυριάκου. Η προσωπική στάση του σκηνοθέτη απέναντι στους ήρωές του δεν διευκρινίστηκε. Πιστεύω ότι η Α. Γιαγκιώζη (Τροφός) και η Μ. Μανδρή (Αρτεμис) δημιούργησαν δικές τους λυρικές προτάσεις.